

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 4 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง วิปัสสนาพัฒนาชีวิต

โดย ร.อ.หญิง สุชาวดี ไชยยันบุรณ์ ร.น.

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมโน

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

วิปัสสนาพัฒนาชีวิต

ร.อ.หญิง สุชาวดี ไชยยันบูรณ์ ร.น.

เรือเอกหญิง สุชาวดี ไชยยันบูรณ์ ประจำแผนกบัญชีทุน กองแผนและโครงการ กรมอาหารเรือ บิดาชื่อ นายชาญ มารดาชื่อ นางผ่องศรี ไชยยันบูรณ์ เป็นบุตรคนโต ของคุณพ่อคุณแม่ มีน้องสาว ๑ คน ชื่อ น.ส.พัฒนศรี ไชยยันบูรณ์ และน้องชาย ๑ คน ชื่อ นายศิริชัย ไชยยันบูรณ์ ที่อยู่คือ บ้านเลขที่ ๘ ซอยนาคาศัพท สุขุมวิท ๓๖ พระโขนง กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

ดิฉันยังจำวันแรกที่ครอบครัวของดิฉันมากราบนมัสการหลวงพ่ोजรัญ หรือพระภาวนาวชิรสถิตคุณ ที่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรีได้คือประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๔

ตอนนั้นครอบครัวของดิฉันประสบเคราะห์กรรมอย่างหนัก คุณพ่อและคุณแม่ไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรกับปัญหาที่เกิดขึ้น ทำให้ดิฉันและน้อง ๆ รู้สึกกลัวใจมาก แต่อาจเป็นเพราะ **ผลบุญจากการทำบุญใส่บาตร และสวดมนต์ให้พระทุก ๆ วัน จึงลดบันดาลใจให้ครอบครัวของดิฉันมาที่วัดนี้**

เริ่มต้นด้วยคุณแม่อ่านพบเรื่องของหลวงพ่ोजรัญ และวัดอัมพวัน จากหนังสือ “คนพ้นโลก” คุณแม่บอกว่าอยากมาวัดนี้มาก และเมื่อพวกเราได้อ่านกันก็มีความคิดเช่นเดียวกับคุณแม่ว่าควรจะมากราบนมัสการหลวงพ่ोजรัญ และลองปรึกษาเรื่องปัญหานี้กับท่านดู ท่านคงจะชี้ทางแก้ปัญหาให้กับพวกเราได้บ้าง ดังนั้นพวกเราจึงพร้อมใจกันมาที่วัดอัมพวัน พอพวกเราเข้าไปกราบนมัสการหลวงพ่ोजรัญ ท่านก็ทักว่าโยมมีเรื่องเดือดร้อนอะไรไหม คุณพ่อก็ยอมรับ และกราบเรียนท่านถึงปัญหาที่ครอบครัวของเราประสบอยู่

กล่าวคือ คุณพ่อของดิฉันทำงานเกี่ยวกับการเดินเรือรับส่งสินค้าระหว่างประเทศ ช่วงแรก ๆ ก็การทำงานดีไปด้วยดี ต่อมาคุณพ่อก็ตั้งบริษัทขึ้นมาเองอีกบริษัทหนึ่ง งานก็ทำท่าจะไปได้ดี เพราะมีการติดต่อจากเจ้าของสินค้า จะให้บริษัทของเราเป็นผู้ส่งสินค้าให้ แต่พอตกลงเรื่องค่าขนส่ง จะต้องมียอดผลดำเนินงานไปทุกครั้ง

ปรากฏว่าไม่มีงานเข้าบริษัทเลยสักชิ้นเดียว เป็นเวลาเกือบ ๓ ปี ค่าใช้จ่ายก็เพิ่มขึ้นทุกที ไม่ว่าจะเป็นค่าเช่าสำนักงาน ค่าโทรศัพท์ ค่าเช่ารถ ค่าลูกจ้างในบริษัท ซึ่งรายได้ที่จะนำมาจ่ายเป็นค่าใช้จ่ายเหล่านี้ไม่มีเลย ต้องชักทนออกมาเป็นค่าใช้จ่ายทุก ๆ เดือน แต่คุณพ่อก็ยังไม่ยอมแพ้ เทียวไปกู้หนี้ยืมสิน เพราะหวังว่าต้องมีสักวันหนึ่งที่เราจะได้อำนาจบ้าง แต่ยิ่งลงทุนก็เหมือนกับว่าทุนนั้นจมหายไปเปล่า ๆ โดยไม่ได้ผลตอบแทน จนกระทั่งทรัพย์สินที่เรามียู้อยู่ ๆ หดลง ประกอบกับคุณพ่อนำเงินไปลงทุนทำเหมืองแร่ที่สุโขทัย และถูกโกงอีก จึงเหมือนกับสิ้นเนื้อประดาตัว ตอนนั้นครอบครัวของเราอยู่อย่างฝืดเคืองมาก อย่างที่ไม่เคยพบมาก่อน หลวงพ่ोजรัญนั่งฟังแล้วก็พูดขึ้นมาว่า

“ดิฉันนะโยม ที่โยมไม่ได้งานพวกนี้ ถ้าได้งานโยมจะรวยเป็น ๑๐-๒๐ ล้าน แต่มันเป็นทุกข์มาก โยมอย่าเอาเลยนะ ถ้ารวยแล้วตายไปคนหนึ่ง โยมจะเอาไหมละ แต่ไม่เป็นไรหรอก โยมอย่าไปเลิกกิจการก็แล้วกัน ต่อไปจะดีเองรับงานไม่ไหวเลยละ แต่ต้องรอเวลาหน่อยนะ อาตมาจะแผ่เมตตาช่วยให้” แล้วหลวงพ่อก็มองมาที่ดิฉันและน้องสาว และพูดว่า *“ลูก ๆ ของโยมก็ดีนะ ต่อไปจะได้ดี เป็นใหญ่เป็นโต”* และท่านก็ได้แนะนำให้ดิฉันกับน้องสาวมา **ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานที่วัดอัมพวัน**

ดิฉันและน้องสาวตามปกติก็สนใจทางด้านนี้พอสมควร เพราะเราติดตามคุณยายเข้าวัดตั้งแต่เด็ก ๆ แต่ก็ยังไม่เคยเรียนการนั่งวิปัสสนากรรมฐานอย่างจริงจังเลย ดิฉันและน้องสาวก็รีบปากกับหลวงพ่ोजรัญว่า จะหาเวลามาเจริญวิปัสสนากรรมฐานที่วัดอัมพวัน แต่คิดว่าช่วงนั้นดิฉันจะต้องเรียนหนังสือต่อให้จบก่อน เพราะเหลืออีกไม่กี่วิชา ดิฉันก็จะสำเร็จปริญญาตรีทางบัญชีจากมหาวิทยาลัยรามคำแหงแล้ว

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๔ ดิฉันได้สอบภาคการศึกษาสุดท้ายสำเร็จ แต่ไม่แน่ใจว่าจะสอบผ่านหมดทุกวิชาหรือไม่ ดิฉันรู้สึกกระวนกระวายใจมาก เพราะอยากรีบจบเร็ว ๆ และรีบหางานทำเพื่อจะได้ไม่เป็นภาระของคุณพ่อคุณแม่ และยังสามารถช่วยเหลือทางบ้านได้อีกด้วย เพราะน้อง ๆ อีก ๒ คน ก็กำลังเรียนหนังสือ

งานที่บริษัทของพ่อที่เปิดใหม่ก็แย่งทุกที่ ๆ จนในที่สุดก็ต้องปิดกิจการแห่งนี้ลง แต่ก็ยังเหลืออีกแห่งหนึ่ง ซึ่งคุณพ่อของดิฉันยึดถือคำพูดของหลวงพ่อไว้ว่า อย่าเลิกกิจการ ให้ทนทำไปแล้วจะดีขึ้นเอง ช่วงนั้นดิฉัน น้องสาว และพี่สาวซึ่งเป็นลูกของคุณลุงว่างพอดี จึงปรึกษากันว่าเราน่าจะมาปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานตามที่หลวงพ่อได้เคยแนะนำไว้

พวกเราจึงชวนกันมาที่วัดอัมพวัน **ถือศีล ๘ และเริ่มปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน โดยมี คุณยายซึ่งอายุมากแล้วมาปฏิบัติด้วย คุณยายส้ม ทองยิ่ง เป็นผู้สอนให้** พวกเราปฏิบัติอยู่ ๑ สัปดาห์ **รู้สึกจิตใจเบาสบายและสงบอย่างไม่เคยรู้สึกมาก่อน พอกลับมาจากวัดก็ได้เข้ามาปฏิบัติที่บ้านด้วยเป็นประจำ**

เมื่อมีการประกาศผลสอบภาคสุดท้าย คือประมาณต้นปี พ.ศ. ๒๕๒๖ **ปรากฏว่าดิฉันสอบผ่านทุกวิชา** ดิฉันดีใจมาก เพราะอย่างน้อยก็ไม่ต้องรบกวนค่าลงทะเบียนจากที่บ้าน ตอนนั้นก็เหลือแต่หางานทำได้เท่านั้น ดิฉันภาวนาขอให้ทำงานดี ๆ มีเกียรติอยู่เสมอ ซึ่งดิฉันก็โชคดีที่ได้เพื่อนของคุณแม่ท่านหนึ่ง เมตตาดิฉัน ช่วยฝากให้เข้าทำงานเป็นลูกจ้างชั่วคราวในบริษัทคอลเกตปาล์มโอเลฟ จำกัด **เดือนแรกที่ดิฉันได้รับเงินเดือน** ดิฉันได้ แบ่งเงินออกเป็น ๓ ส่วน ส่วนแรกแบ่งไว้ทำบุญ ส่วนที่สองให้คุณแม่ไว้เป็นค่าใช้จ่ายในบ้าน ส่วนที่สามเก็บเป็นค่าใช้จ่ายส่วนตัว ดิฉันทำงานอยู่ที่นี่ได้ประมาณ ๓ เดือน

ต่อมากองทัพเรือได้ประกาศรับสมัครบุคคลเข้ารับราชการ รู้สึกว่าจะเป็นเดือนมีนาคม ๒๕๒๖ ซึ่งดิฉันไม่ทราบเรื่องเลย แต่ทางบ้านคุณลุงโทรศัพทมาบอกที่บ้านของดิฉันไว้ ให้รีบไปสมัคร เพราะเหลืออีก ๒ วันเท่านั้น ก็จะปิดรับสมัครแล้ว ดิฉันกลัวใจมาก เพราะเพิ่งทราบผลการสอบได้ไม่นานนัก หลักฐานการจบและใบรับรองผลการเรียน (Transcript) ก็ยังไม่มี ก่อนนอนคืนนั้นดิฉันจึงอธิษฐานจิตถึงหลวงพ่อ ขอให้ท่านช่วยให้ดิฉันสมัครและสอบเข้ารับราชการได้

ในวันรุ่งขึ้นดิฉันก็ไปสมัครโดยมีหลักฐานเพียงแค่บัตรประชาชน และสำเนาทะเบียนบ้านเท่านั้น ใบรับรองผลการเรียนและหลักฐานอื่น ๆ ตามที่ทางราชการกำหนดก็ไม่มี เจ้าหน้าที่จึงไม่ให้ดิฉันสมัคร ดิฉันเสียใจมาก คิดว่าเราคงไม่มีโอกาสสมัครแน่แล้ว เพราะกว่าจะได้หลักฐานต้องใช้เวลามากกว่า ๑ สัปดาห์ เหลือแค่ ๑ วัน ทางราชการก็จะปิดรับสมัครอยู่แล้ว

ดิฉันเดินคอตกลับบ้านเล่าให้คุณแม่ฟัง พ่อดีเพื่อนของคุณแม่ซึ่งดิฉันเคารพนับถือมากอีกท่านหนึ่ง มาหาคุณแม่ พอท่านได้ฟัง ท่านบอกว่าไม่ต้องตกใจ เพราะป้ารู้จักเจ้าหน้าที่ ที่ทำหน้าที่ออกไปรับรองผลการเรียนและหลักฐานต่าง ๆ คุณป้าจึงเขียนจดหมายและแนะนำให้ดิฉัน ไปพบกับเจ้าหน้าที่ของมหาวิทยาลัยคุณนี่ ดิฉันแปลกใจมากที่พอไปหาเจ้าหน้าที่ท่านนี้ แล้วก็ยื่นจดหมายให้ พร้อมกับพูดขอร้องให้เขาเห็นใจดิฉัน เขาก็จัดการออกหลักฐานและเอกสารต่าง ๆ ให้กับดิฉันทันที โดยไม่รอช้าเลย ดิฉันจึงกลับไปสมัครใหม่อีกครั้งหนึ่งในวันสุดท้าย ซึ่งก็สามารถสมัครได้ทันเวลาพอดี

พอถึงกำหนดวันสอบ คือประมาณเดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๒๖ ดิฉันรู้สึกตื่นเต้นมาก เพราะจำนวนของผู้สมัครสอบในตำแหน่งเจ้าหน้าที่การเงิน มีเป็นร้อย ๆ คน แต่ตำแหน่งที่จะรับมีเพียง ๑๖ ตำแหน่งเท่านั้น ดิฉันได้แต่กลัวว่าจะสอบไม่ได้ รู้สึกท้อแท้ใจมาก แต่แล้วอยู่ ๆ ก็ **นึกถึงหลวงพ่อ ที่ท่านสอนให้กำหนดจิตเป็นสมาธิ แล้วจะเกิดปัญญายืนมาเอง** ดังนั้นตอนเช้าห้องสอบ ดิฉันจึงไม่รู้สึกตื่นเต้น และทำข้อสอบได้อย่างมั่นใจ

หลังจากนั้นอีก ๔ เดือน ทางราชการก็ประกาศผลสอบ ปรากฏว่าดิฉันสอบผ่านข้อเขียน แต่ก็ยังเหลือสอบสัมภาษณ์และตรวจโรค ซึ่งดิฉันก็เกิดความไม่แน่ใจอีก เพราะผู้สอบผ่านข้อเขียน มีถึง ๔๐ คน แต่ต้องการเพียง ๑๖ คนเท่านั้น พอถึงวันสอบสัมภาษณ์ ดิฉันจึง **ทำสมาธิก่อนเข้าสอบ** ปรากฏว่าได้สอบกับเจ้าหน้าที่ที่เป็นกันเอง และรู้สึกเขาจะเมตตาต่อดิฉันมาก ขวนขวายมากกว่าเป็นการสัมภาษณ์อย่างจริงจัง ไม่รู้สึกว่ามีความเครียดเลย หลังจากนั้นก็มีตรวจโรคแล้วจึงประกาศผลสอบรอบสุดท้าย ปรากฏว่า ๑ ใน ๑๖ ตำแหน่ง มีชื่อดิฉันรวมอยู่ด้วย ดิฉันดีใจมาก ในที่สุดดิฉันก็ได้งานมีเกียรติตามที่ได้อธิษฐานจิตไว้ โดยได้เข้ารับราชการเมื่อต้นปี พ.ศ. ๒๕๒๗ **และได้รับพระราชทานแต่งตั้งยศ จากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ให้เป็นว่าที่เรือตรีหญิง แห่งราชนาวิกโยธิน** ดิฉันปลื้มใจมาก คุณพ่อและคุณแม่ก็ภูมิใจ และปลื้มใจไปกับดิฉันด้วย

ดิฉันและครอบครัวเชื่อมั่นและศรัทธาหลวงพ่อมก เพราะท่านได้แนะแนวทางที่ดีให้กับครอบครัวของเรา ถ้าดิฉันสามารถปลีกเวลาจากการทำงานได้ ดิฉันและน้องสาวจะมากถือศีล ๘ และเจริญวิปัสสนากรรมฐานที่วัดอัมพวันเสมอ ปรากฏว่ามีสิ่งดี ๆ เกิดขึ้นกับชีวิตของดิฉันมากมายเป็นที่น่าอัศจรรย์ใจมาก

เมื่อประมาณต้นปี พ.ศ. ๒๕๓๒ ดิฉันสอบชิงทุนของกองทัพเรือ เพื่อไปศึกษาอบรมและดูงานทางด้านการเงินของ กองทัพบกสหรัฐ ได้ ๒ หลักสูตร คือหลักสูตร Finance Officer Basic Course และหลักสูตร Resource Management Introductory Course โดยมีกำหนดเดินทางในเดือนสิงหาคม ดิฉันรู้สึกวางใจว่าจะต้องได้ไปแน่นอน เหลือเพียงต้องสอบผ่าน ข้อเขียนภาษาอังกฤษที่ Jusmag-Thai ให้ผ่านเกณฑ์เท่านั้น

ดิฉันได้ไปหาหมอดู หมอดูบอกว่าดิฉันไม่มีดวงเดินทางไปต่างประเทศหรอก ดิฉันยังนึกขำอยู่ในใจ ก็ในเมื่อเราสอบได้ แล้ว ทำไมจะไม่มีทางได้ไปล่ะ หมอดูคนนี้ใช้วิชาเดาเน่ ๆ เลย ดิฉันก็ไม่สนใจ

แต่แล้วประมาณเดือนพฤษภาคม ดิฉันแทบช็อคเพราะได้รับข่าวจากหน่วยที่ดำเนินงานเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า เสียใจด้วย ที่ต้องเสนอทุนที่ดิฉันสอบได้นี้ขึ้นไปที่ ทร. พิจารณาตัดงบประมาณ เนื่องจากทุนที่ดิฉันได้รับนี้มีคนไปมาหลายคนแล้ว จะได้นำงบประมาณนี้ไปพิจารณาใช้สนับสนุนงานด้านอื่นของกองทัพต่อไป ดิฉันเสียใจมาก หรือดวงของเราเป็นไปตามที่หมอดูทำนายไว้จริง ๆ เมื่อกลับมาถึงบ้าน ดิฉันก็ได้ปรึกษากับคุณแม่ คุณแม่เตือนสติให้นึกถึงหลวงพ่อดุริตฐาโม ดิฉันจึงได้ทำสมาธิและอธิษฐานจิตถึงหลวงพ่อดุริตฐาโม ขอให้หลวงพ่อดุริตฐาโมเมตตาช่วยให้ดิฉันได้ไปศึกษาที่สหรัฐอเมริกาด้วย

ต่อมาประมาณเดือนตุลาคม ดิฉันก็ได้รับโทรศัพท์จากเจ้าหน้าที่คนเดิม ที่ดำเนินการเรื่องทุนนี้ แจ้งให้ดิฉันทราบว่า ดิฉันจะต้องไปสอบที่ Jusmag-Thai ดิฉันขบขันด้วยความปิติ เพราะนั่นหมายความว่าดิฉันมีโอกาสได้เดินทางไปสหรัฐอเมริกาแล้ว ช่างน่าอัศจรรย์แท้ ๆ ที่เดียว ดังนั้นเมื่อดิฉันสอบผ่านข้อเขียนภาษาอังกฤษของ Jusmag-Thai แล้ว ดิฉันจึงเตรียมตัวเดินทางโดยกำหนดการเดินทางเดือนธันวาคม ๒๕๓๒

การเดินทางครั้งนี้เป็นการเดินทางออกนอกประเทศเป็นครั้งแรกในชีวิตของดิฉัน ดิฉันจึงเที่ยวไปสอบถามข้อมูลต่าง ๆ จากผู้ที่เคยเดินทางไปมาแล้ว ก็ได้รับคำตอบที่แตกต่างกันออกไป ส่วนมากบอกว่าให้ระวังจะพบเพื่อนไม่ดี ไม่เอาใจใส่เราจะทำให้เราเรียนไม่รู้เรื่อง ผลการเรียนจะแย่ แถมสุขภาพจิตก็จะเสียอีกด้วย

ดิฉันนึ้นมาคิดไปต่าง ๆ นา ๆ ว่า ภาษาอังกฤษของเราก็แค่พอใช้การได้เท่านั้น ไม่ได้เก่งอะไรมากมาย เวลาจะเรียนหรือสอบเราจะทำอย่างไร เกิดวิตกกังวลขึ้นมาอีก ดิฉันก็นึกถึงหลวงพ่อดุริตฐาโม ขอให้พบบทเทศน์ดี ๆ ประสบผลสำเร็จในการศึกษา และปราศจากภัยอันตรายทั้งปวง เชื้อไหมคะว่า พอดิฉันไปถึงสหรัฐ ที่ Fort Benjamin Harrison รัฐ Indiana ดิฉันพบเทศน์ดี ๆ เป็นมิตรด้วยทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นชาวต่างชาติอื่น ๆ ที่ได้ทุนมาเหมือนกัน ชาวอเมริกันที่เป็นเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน Instructor (ครูผู้สอน) และ Class Advisor (ครูประจำชั้น) ต่างก็ให้ความเมตตาแก่ดิฉันหมด ทำให้บรรเทาความคิดถึงบ้านลงได้บ้าง เวลาที่ดิฉันไม่เข้าใจบทเรียน เพื่อน ๆ ต่างก็อาสาช่วยอธิบายให้ดิฉันเข้าใจได้ง่ายขึ้น ดิฉันประทับใจในพวกเขาเหล่านั้นมาก แต่ดิฉันยังกังวลใจเกี่ยวกับการสอบ เพราะศัพท์ภาษาอังกฤษที่เรียนไม่มีใน Dictionary เพราะเป็นศัพท์เฉพาะที่เรียกว่า Technical Term เกือบทั้งหมด ดิฉันหนักใจมาก ถ้าเราสอบตกผลรั้งจะต้องดูถูกเราแน่นอน

ดังนั้นก่อนสอบ ดิฉันจะนั่งสมาธิทำใจให้สงบพักหนึ่ง แล้วจึงท่องหนังสือ ปรากฏว่าเหมือนกับถ่ายรูปรายความต่าง ๆ เหล่านั้นไว้ในสมอง พอทำข้อสอบ แค่นี้ก็เท่านั้น คำตอบก็อยู่ในสมองของดิฉันหมดแล้ว ทำให้ดิฉันทำคะแนนได้ดี บางวิชาที่ทำคะแนนได้มากกว่าเพื่อนฝรั่งบางคนในห้องอีกด้วย เพื่อน ๆ ต่างก็ทึ่งดิฉันมาก มีเพื่อนคนหนึ่งมาสารภาพกับดิฉันว่าเขาเข้าใจว่าคะแนนเขาดีกว่าพวกเขา แต่ต่อไปเขาจะไม่คิดอย่างนี้อีกแล้ว ทำให้ดิฉันรู้สึกภูมิใจอย่างน้อยก็ทำให้ฝรั่งยอมรับในความสามารถของเราได้

ก่อนจบหลักสูตรจะมีชั่วโมงที่ให้ทุก ๆ คน ได้ฝึกพูดต่อหน้าสาธารณชน เรียกว่าการ Briefing โดยแต่ละคนจะต้องเลือกหัวข้อขึ้นพูดบนเวทีหน้าชั้นเรียน โดยใช้เวลา ๑๐-๑๕ นาที ดิฉันเลือกเรื่อง "เมืองไทยของเรา" ขึ้นไปพูดให้ฝรั่งฟังกัน ธรรมดาแล้วดิฉันเป็นคนค่อนข้างขี้อาย รู้สึกประหม่าต่อหน้าสาธารณชน ยังมีคนฟังมาก ๆ ด้วยแล้วจะพลาดไม่กล้าพูดเสียเลย ๆ แต่ครั้งนี้แปลก พอดิฉันกำหนดจิตให้เป็นสมาธิ ความประหม่าต่าง ๆ ก็หายไปหมด พูดให้ฝรั่งฟังอย่างฉะฉาน

ดิฉันเล่าถึงหลักยึดเหนี่ยวของประชาชนในประเทศไทย ซึ่งประกอบด้วยหลักใหญ่ ๆ ๓ ประการ คือ ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ว่าเป็นจุดศูนย์รวมและหลักสำคัญที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของประชาชนชาวไทย สรุปตอนท้ายก็ชักชวนให้ พวกเขามาเที่ยวเมืองไทย รู้สึกว่าพวกเขาสงสัยใจกันมาก เพราะดิฉันนำภาพของสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ไปโชว์ให้พวกเขาได้ชมกัน พอพูดจบเพื่อน ๆ ขอบใจกันใหญ่ และครูผู้สอนก็เรียกให้ดิฉันไปพบและชมภาพที่ได้ดีมาก ทำให้เขาอยากมาเที่ยวเมืองไทย รู้สึกว่าเป็นประเทศที่น่าสนใจ การศึกษาดูงานในครั้งนี้ ดิฉันประสบความสำเร็จในการศึกษามากพอสมควร และได้รับคำชมเชยจาก Class

Advisor ว่าเป็นคนมีมนุษยสัมพันธ์ดี พร้อมกับเรียนได้ดีด้วย โดยได้คะแนนเฉลี่ย ๘๓.๒๕% ซึ่งนำความภาคภูมิใจมาสู่ดิฉันเป็นอย่างยิ่ง ตอนนี้อะไรของคุณพ่อค่อย ๆ ดีขึ้นเรื่อย ๆ แล้ว ดิฉันก็ได้ประสบแต่สิ่งที่ดี ๆ ขณะนี้ดิฉันดำรงยศเรือเอก และจะได้รับพระราชทานเลื่อนยศเป็น นาวาตรี ในปีงบประมาณ ๒๕๓๔ นี้

นอกจากนั้น น้องสาวของดิฉันก็ได้ทำงานเป็นครูในสังกัด กทม. และสอบเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตรได้ พี่สาวลูกของคุณลุง ซึ่งได้ไปปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานด้วยกัน ก็ได้ทำงานเป็นสมุห์บัญชีในบริษัทแห่งหนึ่ง ทุก ๆ อย่างเป็นไปตามที่หลวงพ่อบอกกับพวกเราไว้เมื่อ ๙ ปีก่อน ทกประการ นี่คงเป็น **ผลของการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน จนได้รับการแผ่เมตตาของหลวงพ่อดี จึงทำให้ครอบครัวของดิฉันประสบความสุขและความสำเร็จอย่างน่าอัศจรรย์ที่สุด**

พระภิกษุทวิญญู

สัมโมทนียกถา ในพิธีทำบุญครบรอบวันเกิด คุณแม่ผัว แซ่ตั้ง อายุ ๙๐ ปี

ขอเจริญพรญาติพี่น้องทุกท่าน วันนี้เป็นวันมงคลชีวิต สำหรับบรรดาบุตรธิดาหลายของคุณแม่ คุณย่า คุณยายผัว แซ่ตั้ง ทุกท่านที่มาพร้อมใจกัน สโมสรสันนิบาต ณ สถานที่นี้ เพื่อสร้างกุศลเทวดาพลี อุทิศส่วนกุศลคุณงามความดีให้แก่เทวดาประจำวันเกิด วันนี้ทุกคนมาร่วมทำบุญตักบาตรไม่ใช่มานุกสนานเท่านั้น

วันนี้เป็นโอกาสอันเป็นมงคล ขอเชิญชวนให้ทุกคนหันมาคิดถึงชีวิตในอดีตกาลที่ผ่านมาว่า บิดามารดาของท่านทั้งหลาย ได้มุ่งมาดปรารถนาเพียรพยายาม สร้างชีวิตมาด้วยความยากลำบากลำเค็ญใจ อดทนต่อความทุกข์ทั้งปวง รวบรวมพลังจิต พลังใจ เพื่อสร้างสรรค์ความรู้ ความคิด และความสุขให้กับบุตรหลานมาจนเป็นอยู่ทุกวันนี้ ท่านผู้นั้นได้แก่ **คุณโยมผัว แซ่ตั้ง**

ชีวิตในอดีตที่ผ่านมา จะยากดีมีจนประการใด ท่านทั้งหลายทราบดีอยู่แล้ว แต่บิดา มารดา ทั้งสองในบัดนี้ก็จะอยู่ก็เฉพาะคุณย่า หรือ **คุณยายผัว แซ่ตั้ง** เท่านั้น **คุณโยมผัว** หรือ จะเป็นคุณโยมปู่ โยมตาของหลาย ๆ คน ได้สิ้นบุญไปแล้ว ท่านทั้งสองมีความสำคัญแก่ลูกหลานไม่ใช่น้อย แต่เราในฐานะลูกหลานไม่ค่อยเข้าใจ ยิ่งเป็นหลาน ๆ เหลน ๆ ด้วยแล้วยิ่งไม่ค่อยเข้าใจใหญ่ เพราะพ่อแม่ไม่ได้เล่าให้ลูกหลานฟังว่า คุณปู่ คุณย่า นั้น สร้างฐานะมาด้วยความลำบากลำเค็ญใจ เพียงใด หลาน ๆ ไม่ได้เห็น พอเกิดมาลิ้มตาอ้าปากพ่อแม่ก็มีเงินมีทองอยู่แล้ว

จึงขอเตือนใจไว้ว่า อย่าประมาท โอกาสอันดีงามในวันนี้มาร่วมทำบุญ ให้สำนึกถึงคุณงามความดีที่ทุกคนได้รับมาจากพ่อแม่ ปู่ย่าตายาย ที่สร้างมาให้ แต่ลูก ๆ หลาน ๆ ขอบสละส่วนน้อย สรุ่ยสร่ายมิใช่น้อย ไม่มีการประหยัดเหมือนครั้งปู่ย่าตายายเวลากินก็ตอ่อม ออมไว้ให้ลูกหลาน จะกินเข้าปากเข้าท้องก็ไม่ได้ลงคอเลย

ดังที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ว่าเป็นห่วง ห่วงผูกคอ ห่วงผูกมือ ผูกขา นั้น คือ ทรัพย์สินสมบัติ ห่วงผูกแขนซ้าย-ขวา คือ สามีภรรยาในครอบครัว ห่วงผูกคอ คือ ลูก มีความหมายกิน ไม่ลงคอกัน คือ หากว่าลูกอยากจะได้รับประทานอาหารพ่อแม่จะหิวอย่างไรก็ให้ลูกก่อน ไม่เช่นนั้นแล้วมันจะติดอยู่ที่คอ เปรียบเหมือนมีห่วงผูกคอกันนั้น

นี่แหละท่านทั้งหลายต้องมีลูกเองถึงจะรู้ได้ ยิ่งลูกหลานรุ่นใหม่สมัยปัจจุบัน ไม่ค่อยจะนึกถึงพ่อแม่ ปู่ย่าตายาย ที่สร้างแบบฉบับแห่งความดีไว้ให้ ชนิดที่ต้องลำบาก ลำบาก ลำเค็ญใจ อดออม อดกลั้น อดทน ทุกประการ

คนโบราณท่านมีคติดี เวลาไปไหนมาไหนต้อง **๑. นิ่งได้ ๒. ทนได้ ๓. รอได้ ๔. ซ้ำได้ ๕. ตีได้** คนสมัยนี้ นิ่งไม่ได้ ปากไม่ตี ทนไม่ได้ อยู่ไม่ได้ รอกี้ไม่ได้ ซ้ำก็ไม่ได้ จึงเอาดีกันไม่ค่อยจะได้ในยุคสมัยใหม่ปัจจุบันนี้ สิ่งเหล่านี้มีความหมายมาก แต่ทุกคนไม่เคยคิด อย่าลืมว่าคุณโยมฉัน แซ่ตั้ง ต่อสู้ชีวิตมาด้วยความยากลำบากที่สุด ตั้งแต่มียอยุ่จังหวัดพิษณุโลก สุขทัยดำเนินงานกิจการต่าง ๆ มาเรื่อย ยากดีมีจนอย่างไร

ลูกหลานควรจะทราบประวัติไว้ แต่ทุกวันนี้หลาน ๆ เหล่น ๆ ไม่เคยทราบ ทราบแต่จะขึ้นชื่อออกเดินทางห้างสรรพสินค้า ไม่เหมือนปู่ย่าตายาย ต้องเดินด้วยเท้าลำบากลำบาก เก็บผักบ้าง เก็บยอดกระถินขาย กินข้าวกับเกลือไม่เหลือวิธีสามารถจะทนได้ แต่ลูกหลานเดี๋ยวนี้จะต้องกินเห็ด กินเป็ด กินไก่ จึงจะอยู่ได้ ต้องซื้อรถเป็นซี่ เมื่อนึกถึงปู่ย่าตายาย ว่าท่านลำบากลำบากมาอย่างไร ท่านสาธุชนลูกหลานก็สมควรจะได้ยึดถือ เรื่องเก่าไว้เป็นอุทาหรณ์ บทเรียนสอนใจไว้บ้าง

จึงฝากข้อคิดนี้ไว้ด้วย วาอย่าผล่อ อย่าประมาท อย่าเอาแต่ลาบฉวย อย่าเอาแต่สำรวยตัว ให้มีความอดทน คนโบราณอย่าง **โยมหมั่น โยมฉัน** ท่านกล่าวสอนไว้ดังนี้ว่า **“ปู่ย่า ตายายจะสั่งสอนตักเตือน ต้องนึ่ง”** ต้องนึกถึงหลวงพ่อนึ่ง หลวงพ่อกวน หลวงพ่อกวน หลวงพ่อนึ่ง ตาดู หูฟัง ปากนึ่ง ตีนตอรับวิ่ง มือทำแต่ความดี จะได้มีปัญญา แต่เด็กเดี๋ยวนี้ไม่ค่อยเอา ถูกว่ากล่าวตักเตือนก็โกรธ คนโบราณสอนไว้ว่า พ่อแม่ตักเตือนตอต้องนึ่ง ต้องดุษฎีภาพ ต้องรับฟัง ต้องยอมรับ ด้วยความจำนนและเหตุผลในตน คนโบราณได้สร้างความคิดให้แก่ลูก สร้างความทุกข์ให้แก่หลานดังนี้ ลงทุนสร้างความคิด อดทนต่อความลำบากได้ทุกประการ ผิดกับคนในสมัยนี้ สร้างความชั่วไว้ในใจ ชอบลงทน **กินสบาย นอนสบาย เหลือกิน นอนตื่นสาย หน่ยทำกิน หมั่นเงินน้อย ต้องคอยวาทสนาให้มาหาเอง** ไม่เหมือนคนโบราณที่เขาต้องวิ่งไปหาหาสนาคือ **ทำ มือสอง เท้าสอง สมอหนึ่ง เป็นที่พึ่ง** กินข้าวต้มกับหัวไชโป้ว ปลาหัวเดียว ไช้ลูกเดียว ก็กินได้ คนเดียวก็กินไม่ได้ คนโบราณที่สร้างความคิด ลงทุนความลำบากได้ทุกประการ ยกตัวอย่างเช่น โยมฉัน แซ่ตั้ง อดทนเหลือเกิน ทนไว้ให้ลูก ทำถูกไว้กับหลานให้ลูกหลานมันถึงสมบูรณ์ มีเงินมีทองเป็นเศรษฐี มหาเศรษฐีมาจนเท่าทุกวันนี้

ทำไมอาตมาจึงได้รู้ประวัติบ้านนี้ เนื่องจากอาตมาไม่เคยลืมพระคุณที่ได้รอดตายเพราะโยมหมั่น ในสมัยที่อยู่บ้านสวนที่เรียกว่าคลองสวนอ้อย ในคลองสวนบางแวก ตั้งแต่คลองเชือกหนึ่ง ตลอดจรดวัดบางแวกมาถึงวัดตระโหนด (โหนด) อาตมาเคยไปอยู่มาเป็นเวลา ๒ ปี เมื่อสมัยเป็นเด็กวัยรุ่น อาศัยอยู่กับคุณลุงศรี ศิลบรรเลง นี่แหละเป็น**กฎแห่งกรรม** แต่ครั้งอดีตเวียนพบมาบรรจบกันจึงได้มารู้จักบ้านนี้ พยานบุคคลยืนยันได้ก็งอกอยู่ที่นี่ด้วย คือเจ๊ใหญ่ บุตรีโยมหมั่น ซึ่งตอนนั้นมีบุตรสาว ๓ คน รูปร่างหน้าตาสวยงาม เจ๊ใหญ่เป็นคนหุงข้าวให้เราทาน

อาตมาจะไม่ขอลืมพระคุณนี้ ที่บ้านนี้มีอรัญญ์มีน้ำใจเหลือเกิน ถึงจะยากจนเป็นบ้านกระต๊อบหลังเล็ก ๆ ก็มีระเบียบวินัย ในห้องครัวผ้าหม้อเรียงเป็นแถว มีระเบียบ มีสัจจะ ความจริงใจ มีทั้งเมตตา อารีเอื้อเฟื้อ มีหม้อข้าวใหญ่เบ้อเร่อต้อนรับให้ทุกคนให้กินข้าวได้ ไม่หวง เรื่องราวเป็นมาอย่างไร อาตมาจะได้เล่าประวัติให้ฟัง เป็นอุทาหรณ์ของอดีตกรรมของคนที่ยืนวัยตายเกิดอยู่ในวิภวสงสาร ถ้าเราเกือกูกกันในวันนี้จะเป็นญาติกันในวันหน้า ถ้าเราเกือกูกกันครั้งอดีตชาติ ต้องมาเป็นญาติกันในวันนี้ ขอฝากทุกคนในที่นี้ไว้ด้วย

สมัยที่อาตมาเป็นเด็กวัยรุ่น ไปอาศัยอยู่ที่บ้านบันได คนเรียกว่าบ้านใหญ่สามหลัง เป็นบ้านของหลวงธรรมา มีคุณนายชื่อ ห่วง คุณหลวงธรรมาผู้นี้ท่านเคยตระนาดเอกให้รัชกาลที่ ๖ ทรงโชน อาตมาไปอยู่เพื่อเรียนเพลงดนตรี ดิด ลี ตี เป่า เรียนต่อเพลงพิณพาทย์เป็นเวลา ๒ ปี ตอนนั้นคุณหลวงธรรมา ชรามากแล้ว อายุ ๘๐ กว่าปี ให้เงินตอบแทนท่านเดือนละ ๘๐ บาท อาตมาจำคำสอนของยายได้ว่า “หลานไปอยู่บ้านท่านอย่าดูคายนะหลาน เป็นว่าเป็นความให้ลูกท่านเล่น” อาตมาจึงได้ช่วยเขาทำสวน รดน้ำ เสรีนน้ำ ต้นส้ม ทุเรียน หมาก มะพร้าว ทำมาทำไปไม่ต้องหุงข้าวกินเอง

คุณหลวงอนัญตาให้ไปกินข้าวที่บ้านได้ เงินเดือนที่ให้ท่าน ๘๐ บาท ท่านก็ไม่เอานี่คืออานิสงส์แห่งการช่วยเหลือกัน เป็นสัมพันธไมตรีของจิตใจคนโบราณ ต่อมาอาตมาได้ไปร่วมบรรเลงพิณพาทย์ที่วัดโตนด ให้ลิเกนายจ้ออันเล่นเรื่องชนช้างชนแผน พระที่วัดโตนดมีหลวงตา ๒ รูป ชอบดูดฝิ่น กินกัญชา ตอนนั้นอาตมาเป็นคนปากไม่ดี ปากเสียไปตาหลวงตาว่า “หลวงตาสักกีนยา ฝิ่น ดูดกัญชา พระอย่างนี้เราไม่นับถือ” หลวงตาก็ผูกใจเจ็บ ผูกพยาบาทอาตมา คงจะคิดอยู่ในใจว่า “เอาละไอ้เด็กคนนี้ กูจะจำไว้ วันหน้าพบกะกูใหม่”

อยู่ต่อมาวันหนึ่ง อาตมาไปร่วมบรรเลงพิณพาทย์ที่วัดโตนดอีก และคุณหลวงธราสังไว้ให้เลย ไปเล่นพิณพาทย์ที่คลองเชือกหนึ่ง ที่วัดอะไรอาตมาลืมชื่อแล้ว มีงานศพ ๗ วัน ๗ คืน เป็นศพของเศรษฐีในบ้านสวนแถบนั้น คนอื่น ๆ ในวงพิณพาทย์ไปกันก่อนแล้ว เหลือแต่อาตมานอนหลับเพลินไป หลวงตาในวัดมาเห็นเข้า จึงคิดแก้แค้น ยุให้เด็กวัด ๗-๘ คนมารุมเตะ ต่อย ทำร้ายอาตมา อาตมาจึงวิ่งไปแพทน้ำ เกิดชกต่อยกันชุลมุน มีพระหลวงตาคอยเชียร์ยุยงให้รุมอาตมา จะเอาให้ตาย อาตมาตัวคนเดียว ตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ สู้ไม่ไหว กำลังเสียทีอยู่

พอดิโยมหมั่น พายเรือผ่านมาพบเข้า จึงร้องตะโกนขึ้น “*เออ พระช่วยยให้เด็กมันต่อยกันทำไมวะ เฮ้ย พวกนี้หยด ๆ ไปรุมเขาทำไมกันคนเดียว หยดนะ ๆ*” **โยมหมั่นขึ้นจากเรือไปช่วยกันอาตมา** ออกมาจากกลุ่มเด็กวัดแล้วจึงมีอาตมาลงเรือ พายไปบ้าน ให้อาบน้ำอาบท่าล้างเนื้อตัวที่มอมแมม จากการถูกรุมแล้วเรียกอาตมาว่า “*อาตี๋ กินข้าว กินปลา ให้อิ่มก่อนนะ*” ก่อนที่อาตมาจะให้กราบลาทุกคนจากมา **อาตมายังจดจำพระคุณนี้ไม่ลืมเลือน** จำได้ว่า **เจ้าใหญ่** เป็นคนหุงข้าวให้กิน บ้านนี้มีลูกสาวสามคน แม้ว่าบ้านจะเป็นกระท่อหลังเล็ก ๆ แต่สะอาดสะอาด จิตดวงของใช้เป็นระเบียบเรียบร้อย **อาตมาจากคลองสวนอ้อยมาด้วยจิตสำนึกในบุญคุณตลอดมา**

เมื่อหลวงธรา และคุณนายหว่างได้สิ้นชีวิตลงแล้ว อาตมาได้เดินทางไปอาศัยอยู่กับบ้านคุณลุงศร ศิลปบรรเลง ต่อมาก็ได้เป็นคุณหลวงประดิษฐ์ไพเราะ หลังวัดสระเกศ ที่เรียกกันว่าบ้านบาตร อีก ๑ ปีเศษ ซึ่งได้มารู้จักและเป็นเพื่อนกับ ดร.อุทิศ นาคสวัสดิ์ ที่นี้

วันปีได้ผ่านพ้นมานาน อาตมาไม่ได้ไปที่สวนคลองบางแกอีกเลยจนกระทั่งมาบวชอยู่ในร่มกาสาวพัสตร์ มีอายุเข้าสู่วัยชราแล้ว ถึงคราวที่ถึงล้อแห่งกรรมจะได้เรียนมาบรรจบกันอีก **โยมสนีย์ พันธุศุภกร** ได้มานิมนต์อาตมาว่า จะทำบุญวันเกิด**คุณแม่ฝัน** เมื่อประมาณปี ๒๕๒๙ หรือปี ๒๕๓๐ นี่แหละ

อาตมาก็รับนิมนต์ เพราะเห็นโยมสนีย์แล้วรู้สึกว่าจะเคยเป็นญาติของเรามาก่อน จึงได้มีโอกาสไปบ้านโยมสนีย์ ในวันทำบุญวันนั้นมีหลวงพ่อกหลายรูป เห็นมีหลวงพ่อวิชัย หลวงปู่ดจา อาตมาได้เข้าไปนั่งในห้องพระของบ้านโยมสนีย์ เห็น**รูปคุณโยมหมั่น** ครั้งแรกก็นึกไม่ออกว่าเคยเห็นคนหน้าที่ไหนมาก่อน นึกไปนึกมาก็จำได้ จึงถามโยมสนีย์ว่า รูปนี้คือรูปของใคร โยมสนีย์ตอบว่า เป็น**เตี้ยของโยมสนีย์เอง** สอบถามชื่อแล้วตรงกัน เป็นคนเดียวกันแน่

นี่แหละมนุษย์เรา เวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏฏสงสาร ไม่ตายจากกันแล้วต้องได้พบ มาใช้หนี้บุญคุณกันต่อไป **อาตมาไม่เคยลืมพระคุณเลย** ถ้าไม่ได้โยมหมั่น**ผู้นี้** อาตมาต้องตายไปนานแล้ว เพราะหลวงตา**วัดโตนด**ยให้ลูกศิษย์เอา**มิดเหง**อาตมาให้ตายแล้วกับลงน้ำไป ได้โยมหมั่นมาช่วยไว้ จึงขอสดุดีคุณงามความดีของโยมหมั่นไว้ ณ ที่นี้ด้วย

คุณโยมหมั่นเป็นคนใจดี มีความอารีอารอบเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ จากคลองบางแก คลองเชือกหนึ่ง คลองวัดโตนด ตลอดจรดคลองนอก มีคนรู้จักโยมหมั่นตลอด เป็นทั้งหมอดูโหงวเฮ้ง หมอกวาดยา ยาจีน ยาไทย เป็นหมด ใครจะยากดีมีจนอย่างไร โยมหมั่นช่วยเหลือตลอดรายการ ขอให้หลาน ๆ จดจำไว้ มีน้ำใจเหมือนโยมหมั่น อายุจะได้มันขวัญยืนตลอดไป

คำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บอกว่า เวียนว่ายตายแล้วเกิด เกิดแล้วก็ตาย ตายแล้วมาเกิด เกิดแล้วก็มาเจออีก ถ้าคนไหนมีความสัมพันธ์กันในทางอยู่ร่วมกัน ตักบาตรร่วมกันหรือได้บำเพ็ญกุศลมาเป็นญาติพี่น้องร่วมกันก็ต้องมาเจออีก ก็คงจะเป็นประการฉะนี้ อาตมาก็ต้องมาใช้นี้ เพราะไปกินข้าวของโยมฝัน แซ่ตั้ง ถึง ๓ ครั้ง แล้วโยมเจ้าใหญ่ ที่หุงข้าวให้รับประทาน จำได้แม่นยำ

ท่านทั้งหลาย อดีตชาติของคนเราทำงานร่วมกันมาแล้วต้องไปพบกัน มีสายสัมพันธ์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จิตใจตรงกัน เป็นญาติกัน ถ้าจิตใจไม่ตรงกันมีความเห็นไม่ตรงกัน ส่วนมากจะเป็นศัตรูเป็นอริกัน มีอะไรขัดแย้งกันเสมอ คงจะไม่เป็นญาติกันในพระพุทธศาสนานั่นเอง

เพื่อน ๆ รุ่นเดียวกันก็คงจะมีแต่โยมผ่นเท่านั้น คนอื่นหมดแล้ว ล้มหายตายจากกันไป ญาติโยมทั้งหลาย คนเป็นพระเอกนางเอกในละครชีวิตถึงคราวอัปมงคลต้องมีคนมาช่วย อาตมานี่ถึงคราวตายก็ไม่ตาย นี่ก็สาเหตุที่อาตมามาสนิทกับบ้านนี้ จึงขอเล่าความแต่เดิมมา และถือเป็นมงคลแก่ลูกหลาน ได้รับรู้เรื่องของโยมผ่น ที่ผจญชีวิตมาอย่างลำบากลำบาก จนสามารถสอนลูกหลานให้มีหลักฐานมั่นคง

ท่านทั้งหลาย พ่อเปรียบเป็นรัฐบาลให้ความแน่นอนหนา ไม่ให้ใครมารังแกลูกได้ แม่เปรียบเป็นอาคารมั่นคงในจิตใจ เช่นโยมผ่น ลูกทุกคนเป็นเฟอร์นิเจอร์ระดับบ้าน เป็นอาเสียวทุกคน เป็นเศรษฐี มหาเศรษฐี ทรัพย์สมบัติจึงมั่นคง เหมือนโยมผ่น “ตระกูลมั่นคงการโชค” การ ตัวนี้หมายความว่า การกิจ กิจการงานใด ๆ ให้มีขอบต้องโลกดี วันนี้เรามาชื่นน้ำใจส่งเสริมโยมผ่น อาตมาขอชื่นน้ำใจของญาติพี่น้องทุกคน คือตอนที่โยมผ่นไปอยู่โรงพยาบาล ทุกคนมาพร้อมหน้าพร้อมตากัน จิตใจของคุณแม่ คุณย่า คุณยาย ก็ชื่นใจ แต่ละคนผลัดกันมารับประทานอาหารกับคุณโยมผ่นทุกวัน ความชื่นใจก็บังเกิดเป็นการต่ออายุมันขวัญขึ้นสืบต่อไป ถึง ๑๐๐ ปี ด้วยกุศลบุญราศี ใครเป็นแม่เป็นพ่อ ก็ชื่นใจ ลูกหลานโปรดจำไว้ เมื่อแยกครอบครัวไปมีสามีภรรยาแล้ว อย่าลืมไปหาพ่อแม่ ถึงวันว่างเมื่อไรต้องไปหาพ่อแม่ ถึงวันเกิดของลูกหลานอย่าลืมเอาของไปให้พ่อแม่รับประทาน อย่ากินเหล้า เมาสุรา เฮโลกันเข้าโซเตลไม่เข้าเรื่อง ต้องไปหาพ่อแม่ของเราก่อน ถึงไม่มีอะไรไปฝาก แต่เห็นหน้าลูกหลานก็ชื่นใจแล้ว

อาตมาภาพขออนโมทนากับลูกหลานของคุณโยมผ่น ที่มีสายสัมพันธ์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และพี่น้องทุกคนรักใคร่กันดีเหลือเกิน ไม่มีการทะเลาะวิวาทกัน รักใคร่กลมเกลียวกัน ปรีกษาปรองดองกัน พี่สอนน้อง น้องก็เชื่อฟังพี่ เช่น โยมสมจิตรเป็นต้น เป็นที่เชื่อถือของน้อง อาตมาขออวยพรโยมผ่น ให้มีอายุมันขวัญตลอดไป

ในพิธีวันนี้ เรียกได้ว่า เป็นมงคลชีวิต ชีวิตของท่านผู้มั่งคั่งบุญกุศลเท่าที่รู้เข้าใจของพ่อ รู้เข้าใจของแม่ เรียกว่าทเวที ท่านจะสมปรารถนาทุกประการ อาตมาภาพและคณะสงฆ์ในวันนี้ ขออัญเชิญคุณพระศรีรัตนตรัย และบุญกุศลของท่านทั้งหลายที่บำเพ็ญมาในวันนี้ และเครื่องอธิษฐานมาประมวลรวมลงที่คุณโยมผ่น ในวันนี้ด้วย

ขอทุก ๆ ท่านที่มาบำเพ็ญกุศลได้ตั้งกัลยาณจิตอุทิศส่วนกุศลเทวดาพลีวันเกิด เทวดา ของปญฺยาตายาย บิดามารดา ขอให้ท่านมีอายุมันขวัญสืบไป และพรนั้นจะได้กลับมาสู่ลูกหลาน และขอให้ทุก ๆ ท่านที่มาร่วมงานในวันนี้ จงสวัสดีมิชัย เจริญด้วยจตุรพรชัย ๔ ประการ มีอายุขอให้ยืนนาน วรโรณผิวพรรณผ่องใส สุขขังสุขภาพกายอนามยดีทุกท่านโรคภัยไข้เจ็บที่มีอยู่ก็ขอให้หาย สิ่งทั้งหลายที่ติดไว้ ณ บัดนี้ และจะจิตต่อไปในโอกาสหน้า จงบันดาลให้เกิดความสำเร็จ สมเจตจำนงมุ่งมาดปรารถนาด้วยกันทุกรูป ทุกนาม เทอญ สาธุ ขอเจริญพร ถอดเทปโดย เสาวลักษณ์ ชันติดลวงษา ๒๓ กันยายน ๒๕๓๓ เวลา ๒๓.๐๐ น.

.....